

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 783
din 27.08.2008**

Dosar nr.: 580/2007

Petiția nr: 10833 din data 27.09.2007

Petenti: B A G S C , B C I

Obiect: discriminare prin neacordarea primei de vacanță

I. Numele, domiciliul/ sediul părților

I.1. Denumirea, sediul petentului

I.1.1 B A G , prim-procuror în cadrul Parchetului de pe lângă Judecătoria Gura Humorului, b-dul Bucovinei nr.21, Gura Humorului, jud. Suceava

I.1.2 S C , procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Campulung Moldovenesc, Calea Transilvaniei nr. 32, Campulung Moldovenesc

I.1.3 B C I , procuror la Parchetul de pe lângă Judecătoria Campulung Moldovenesc, Calea Transilvaniei nr. 32, Campulung Moldovenesc

I.2. Denumirea, sediul reclamatului

I.2.1 Ministerul Justiției, str. Apollodor nr. 17, sector 5 București

I.2.2 Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Bd. Libertății nr.14, sector 5 București

II. Obiectul sesizării / contestație și susținerile părților

2.1 Petenții se consideră discriminați prin faptul că nu au primit prima de vacanță egală cu indemnizația brută lunară anterioară plecării în concediu.

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1 În anul 2005, procurorii și grefierii de la Parchetele din cadrul Parchetului de pe Langă Curtea de Apel Suceava au promovat la Tribunalul Suceava acțiune civilă, parați fiind Ministerul Public, Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava și Ministerul Finanțelor Publice, solicitând obligarea acestora la plata drepturilor banesti reprezentand prima de vacanta egală cu indemnizația brută lunară anterioară plecării în concediu pe anii 2001, 2002, 2003 și 2004, actualizata cu rata inflației la data efectuării plății. S-a cerut deasemenea obligarea ordonatorilor principali de credite Ministerul Public și Ministerul Finanțelor Publice să includă în bugetul pe anul 2005 sumele necesare plăților de concediu restant, cu cheltuielile de judecată.

3.2 Acțiunea promovată de colectivele de procurori și grefieri de la Parchetul de pe lângă Curtea de Apel Suceava și Parchetul de pe lângă Judecătoria Campulung Moldovenesc a fost admisă în parte prin sentința civilă nr. 386/06.03.2006 a Tribunalului Suceava în sensul să oblige pe parații Ministerul Public și Parchetul de pe lângă Tribunalul Suceava să plătească reclamanților primele de concediu pentru anii 2001 și 2002, actualizate cu rata inflației.

3.3 Referitor la drepturile cuvenite pentru anii 2003-2004, instanța a invocat decizia nr. XXIII din 12.12 2005 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție București. Aceasta a stabilit că primele de vacanță se acordă pentru magistrați numai pentru anii 2001 și 2002. Sentința a rămas definitivă prin decizia nr.545/20.06.2006 a Curții de Apel Suceava, Secția conflicte de muncă și asigurări sociale.

3.4 În paralel, procurorii de la Parchetele locale Fălticeni, Gura Humorului, Suceava, care au promovat în cursul anului 2005 acțiuni civile avand acelasi obiect au primit în cursul lunii noiembrie 2005, primele de vacanță pentru anii 2001, 2002, 2003 și 2004.

3.5 Petentele au primit în cursul anului 2006 banii pentru prima de vacanță pentru anii 2001 – 2002, refuzandu-li-se celelalte sume, pentru anii 2003 și 2004. S-au invocat dispozițiile Deciziei nr. XXIII din 12.12 2005 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție București .

IV. Citarea părților

4.1 Având în vedere prevederile art. 20, alin. 4, 5 și 6 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, au fost citați următorii:

- Petentele, absente;

- Ministerul Public - Înalta Curte de Casație și Justiție, absent, a depus punct de vedere scris.

4.2 Procedura de citare legal îndeplinită la data de 17.01.2008, la sediul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

V. Susținerile părților

5.1.1 Petentele, prin adresa nr. 1235 din data de 15.01. 2008, solicită costatarea discriminării, având în vedere ca instanțele de judecată au soluționat în mod diferit acțiuni civile care au același obiect, prima de vacanță,

5.1.2 Prin modul de soluționare a acțiunii civile în care au calitatea de reclamant, petentele consideră a le-au fost aduse atingeri drepturilor lor legale.

5.1.3 Petentele solicită soluționarea cauzei în lipsă, conf. Art. 242 al.2 C.proc.pen.

Punctul de vedere al Ministerului Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

5.2.1 Prin Întâmpinarea nr. 1514 B.J./2007 din 14 decembrie 2007 înregistrată la Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării sub nr. 19412 din 18.12.2007, se solicită respingerea contestației formulate de petiționare ca inadmisibilă, deoarece prima de concediu, pentru magistrați personalul auxiliar, se acordă numai pentru perioada anilor 2001-2002, astfel cum a fost reglementată prin dispoziție legală.

Punctul de vedere al Ministerului Justiției

5.3.1 Ministerul Justiției, prin adresa nr. 127716 din 21.11.2007 înregistrată la Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării sub nr. 16916 din data de 27.11.2007, a comunicat că reglementarea prin lege sau printr-un alt act normativ a unor drepturi, în favoarea unor persoane ori nereglementare anumitor drepturi excede cadrului legal stabilit prin O.G. nr.137/2000, și nu intră în sfera competenței Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

5.3.2 Persoana care se consideră discriminată poate sesiza Consiliul în termen de un an **de la data săvârșirii faptei** sau de la data la care putea să ia la cunoștință.

5.3.3 În speță, nu este vorba de nici un criteriu dintre cele enumerate de lege.

5.3.4 Pe fond, prin dispozițiile Deciziei nr. XXIII din 12.12 2005 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție, s-a stabilit că magistrații și personalul auxiliar de specialitate sunt îndreptățiți la acordarea primelor de vacanță pentru anii 2001-2002.

VI. Motivele în drept

6.1 **În drept**, analizând susținerile petentelor, Colegiul Director observă că, în exercitarea competențelor sale, este chemat să se pronunțe cu privire la aspecte corelative înfăpturii actului de justiție, în speță cu privire la hotărâri pronunțate de instanțe de judecată. Constituția României în art.1 alin.4 prevede că: „Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor-

legislativă, executivă și judecătorească în cadrul democrației constituționale”. Or față de acest aspect, Colegiul Director ia act de Decizia nr.322/2001 publicată în Monitorul Oficial nr.66/2002, prin care Curtea Constituțională reține: „În deplină concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, art.6 pct.1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (ratificată prin Legea nr.30 din 18 mai 1994) și alte tratate internaționale la care România este parte, Constituția României consacră în cap.VI, intitulat “Autoritatea judecătorească”, principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră. În conformitate cu aceste principii, în România justiția se înfăptuiește prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege [art.125 alin.(1)], compuse din judecători independenți care se supun numai legii [art.123 alin.(2)]. În scopul garantării independenței, prin Constituție a fost instituit, ca o a treia componentă a autorității judecătorești, Consiliul Superior al Magistraturii, compus în exclusivitate din magistrați aleși de Parlament, care are ca principală funcție asigurarea inamovibilității, a independenței și a imparțialității judecătorilor, prin puterea de decizie în ceea ce privește promovarea în funcție și transferarea judecătorilor, precum și prin rolul de consiliu de disciplină al judecătorilor. Pe baza textelor constituționale menționate, Curtea reține că justiția este în exclusivitate o funcție a statului, care, potrivit art.125 alin.(1) din Constituție, se realizează prin Curtea Supremă de Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Curtea reține, de asemenea, că activitatea de judecată se înfăptuiește, în numele legii, exclusiv de către membrii acestor instanțe, adică de judecători, întrucât doar cu privire la aceștia se proclamă prin art.123 alin.(2) din Constituție că sunt independenți și se supun numai legii. În consecință, este exclusă posibilitatea de a se atribui puterea de judecată, împuternicirea de a supune dreptul și altor persoane decât judecătorilor.”

6.2 Colegiul ia act de prevederile art.125 alin. 1, alin.2. și alin.3 din Constituția României care statuează înfăptuirea justiției potrivit legii, dispunând că justiția este unică și imparțială, egală pentru toți iar judecătorii sunt independenți și se supun numai legii. Aceasta face ca în activitatea de judecată, judecătorii să nu poată fi supuși nici unei directive din partea puterii legislative sau executive.

6.3 Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că puterile publice nu pot adresa instrucțiuni instanțelor de judecată, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate. (vezi în acest sens hotărâre pronunțată în cauza Van de Hurk v. the Netherlands, 19 aprilie 1994, parag. 45, coroborat cu hotărârile pronunțate în cauzele Benthem v. the Netherlands , 23 October 1985, Series A no. 97, p. 17, para. 40; H. v. Belgium, 30 November 1987, Series A no. 127, p. 34, para. 50; and Belilos v. Switzerland, 29 April 1988, Series A no. 132, p. 29, para. 64).

6.4 Astfel, în raport cu petiția, așa cum este formulată, Colegiul Director reține că în cauză sunt aplicabile principiile organizării și înfăptuirii justiției în țara noastră, transpuse în Constituția României și care statuează în art. 126 alin.1 că

„În România justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege”, fiind exclusă posibilitatea desfășurării activității de jurisdicție de către alte structuri sau de către persoane ori instituții private. Coroborând acest aspect fundamental incident petiției deduse soluționării, Colegiul Director este de opinie că, în speță, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării, ca autoritate de stat, autonomă, nu poate analiza statuările instanțelor judecătorești, nu se poate pronunța sine qua non asupra aspectelor corelative actului de justiție, ori cu privire la aspectele procedurale ale procesului civil sau penal. C.N.C.D. nu poate adresa instrucțiuni instanțelor, în speță membrilor acestora în ceea ce privește exercițiul funcțiilor lor și nici să interzică executarea hotărârilor judecătorești pronunțate.

6.5 Pe de altă parte, reținem că textul constituțional din art.129 statuează că „Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii”. Astfel, controlul legalității hotărârilor judecătorești este asigurat în cadrul sistemului căilor de atac.

6.6 Colegiul ia act ca potrivit Legii nr.304 din 28 iunie 2004 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare, art.7 că: „(1) Toate persoanele sunt egale în fața legii, fără privilegii și fără discriminări. (2) Justiția se realizează în mod egal pentru toți, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, avere, origine ori condiție socială sau de orice alte criterii discriminatorii.

6.7 Apreciind situația invocată în petiție, Colegiul Director consideră, că în speță, înlăturarea consecințelor pronunțării unor hotărâri contradictorii poate fi realizată prin promovarea unui recurs în interesul legii la Înalta Curte de Casație și Justiție, singura competență să soluționeze situațiile în care există o practică neunitară privind interpretarea și aplicarea legii.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (4) și alin. (7) și art. 26 din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, **în unanimitate de voturi pentru** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. aspectele sesizate nu intră sub incidența dispozițiilor OG. 137/2000, republicată;
2. clasarea dosarului;
3. se va răspunde petentelor în sensul celor hotărâte;
4. o copie a hotărârii se va transmite părților.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicată și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului director prezenți la ședință :

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

IONIȚĂ Gheorghe – Membru

NITĂ Dragoș Tiberiu – Membru

PANFILE Anamaria – Membru

TRUINEA Roxana Paula – Membru

Data redactării: 16.01.2009

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu sunt atacate în termenul legal de 15 de zile de la comunicare constituie de drept titlu executoriu.

